

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120207282
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120207282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Michala Boroňa v sporovej veci žalobcu: P. V., N.. XX.X.XXXX, A. R. XXX, XXX XX R., zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66, IČO: 31954448, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zastúpenému JUDr. Oskarom Chnápkom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 3, IČO: 45018201, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32Csp/106/2020-52 zo 16.3.2021, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 135,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 7Csp/5/2018 zo dňa 24.6.2019 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia 1.353,43 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 10.2.2018 do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie poukázal na to, že dňa 22.10.2008 bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi právnym predchodcom žalovaného - Poštovou bankou, a.s. a žalobcom. Zmluva je formulárová. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 60.000,- Sk (1.991,64 eur), úroková sadzba 21 %, RPMN vo výške 23,14 %. Zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto bola považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobca mal žalovanému zaplatiť vzhľadom na vyššie uvedené len sumu 1.991,64 eur, a keďže mu zaplatil spolu až 3.345,07 eur, bolo dôvodné zaviazat' žalovaného k zaplateniu sumy 1.353,43 eur predstavujúcej jeho bezdôvodné obohatenie v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 12Co/108/2019 zo dňa 14.5.2020 potvrdil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.5.2020.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Medzi stranami sporu nebolo

sporné, že vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bol založený spotrebiteľskou zmluvou. Žalobca pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Právny predchodca žalovaného je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek bankovým spôsobom z vlastných zdrojov.

6. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený Smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

7. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyvázenie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo preto povinnosťou súdu podrobiť kontrole obsahové náležitosti zmluvy o úvere. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 7Csp/5/2018 zo dňa 24.6.2019 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi sumu 1.353,43 eur titulom bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že spotrebiteľská zmluva neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.

8. V danom prípade z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že žalovaný porušil práva žalobcu tým, že zmluva o úvere nespĺňala všetky obsahové náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a z tohto dôvodu bola považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Porušenie spotrebiteľských práv bolo právoplatne judikované. Neobstojí preto námietka žalovaného o absencii porušenia spotrebiteľských práv. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že bol to jeho právny predchodca, kto naformuloval zmluvu neobsahujúcu všetky povinné náležitosti, súd poukazuje na to, že rozsudok deklarujúci porušenie spotrebiteľských práv bol vydaný v konaní proti samotnému žalovanému. Súd poukazuje na to, že bol to žalovaný, kto sa voči žalobcovi bezdôvodne obohatil a vo vzťahu k nemu si musel spotrebiteľ uplatňovať svoje spotrebiteľské práva. Neobstojí preto námietka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného.

9. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku sp.zn. 7Csp/5/2018. Zákon nevyžaduje pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na priznané bezdôvodné obohatenie, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

11. V danom prípade súd prvej inštancie považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 135,- eur. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Zároveň súd vzal do úvahy, že žalobca ani len netvrdil a už vôbec nepreukázal ďalšie okolnosti (okrem priznaného bezdôvodného obohatenia), ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Preto sa javí byť finančné zadosťučinenie vo výške 135,- eur v tomto konkrétnom prípade ako primerané.

12. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 135,- eur (desatina výšky bezdôvodného obohatenia), ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.5.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 135,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP s tým, že súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že mu nepriznal ním požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 zo dňa 5.5.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

14. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to len proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a proti súvisiacemu výroku o trovách konania, pričom navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 1.353,43 eur.

15. Odvolanie odôvodnil ustanovením § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a ustanovením § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Poukázal na to, že v základom konaní bol žalovaný zaplatiť žalobcovi 1.353,43 eur, o ktorú sa na jeho úkor porušením spotrebiteľského práva bezdôvodne obohatil. Preto treba konštatovať, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 135,- eur, ktoré súd prvej inštancie priznal, nezodpovedá aplikácii inštitútu zadosťučinenia čo sa týka jeho cieľov a funkcií. V slovenskom a českom právnom poriadku sa pojem finančného zadosťučinenia alebo nemajetkovej ujmy používa pri viacerých právnych inštitútoch a žalobca netvrdí, že sa v nich nenachádzajú spoločné prieniky. Ale špeciálnou úpravou obsiahnutou pri tom ktorom inštitúte nemožno nahradiť špeciálnu úpravu obsiahnutú pri inom inštitúte. Podľa bodu 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľského práva, avšak suma 135,- eur toto tvrdenie nepotvrzuje. Intenzita porušenia spotrebiteľského práva je daná rozsudkom vydaným v základom konaní a je vyjadrená povinnosťou žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.353,43 eur

17. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme, a preto úspešnou žalobou sa spotrebiteľ musí obohatiť vždy. Nemožno však stotožňovať obohatenie s bezdôvodným obohatením. Každé získanie finančných prostriedkov je obohatením subjektu, ktorý finančné prostriedky získal. Relutárna funkcia inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia spočíva v obohatení sa spotrebiteľa na úkor dodávateľa. Je rozdiel, či sa obohatí dodávateľ na úkor spotrebiteľa porušením zákona a na základe rozsudku súdu musí toto obohatenie ako bezdôvodné obohatenie vydať alebo či sa na úkor dodávateľa obohatí spotrebiteľ, rozsudkom priznávajúcim mu primerané finančné zadosťučinenie, teda legálne a na základe zákona. V prejednávanej veci súd priznal žalobcovi sumu 135,- eur a ak by bola vyplatená hoci aj len táto symbolická suma, tak by sa o ňu žalobca legálne obohatil.

18. Žalovaný sa však na úkor žalobcu obohatil o sumu 1.353,43 eur a žalobca bol nútený požiadať súd o zjednanie nápravy. Žalovaný v základnom konaní neprejavil žiadnu sebareflexiu v tom zmysle, aby uplatnenú sumu vyplatil po vzájomnej dohode, ale súdne konanie sa snažil využiť vo svoj prospech aj s využitím odvolacieho konania.

19. Nemožno tvrdiť, že suma o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil, má byť sumou, vo výške ktorej

má byť priznané aj primerané finančné zadostučinenie, avšak treba poukázať na to, že je to jediné, objektívne a exaktné kritérium, a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé.

20. Toto konštatovanie neznamená, že výška primeraného finančného zadostučinenia by nemala alebo nemohla túto výšku, o ktorú sa dodávateľ bezdôvodne obohatil alebo mienil obohatiť prekročiť, a to aj násobne, ak sa napríklad dodávateľ urputne bráni vydaním bezdôvodného obohatenia nesprávnou aplikáciou spotrebiteľského práva, aj keď už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bol so svojimi právnymi názormi neúspešný.

21. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

22. Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP, a to bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

23. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu, v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, a preto výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ktorý odvolaním žalobcu napadnutý nebol, v odvolacom konaní preskúmaný nebol a ako taký nadobudol právoplatnosť (367 ods. 2 CSP).

24. Pokiaľ ide o preskúmanú časť rozhodnutia súdu prvej inštancie, treba konštatovať, že súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

25. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

26. Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

28. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 7Csp/5/2018 z 24.6.2019 uložil súd žalovanému povinnosť vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.353,43 eur s prísl. Tento rozsudok konštatuje porušenie povinnosti žalovaného ako dodávateľa spotrebiteľského úveru na základe zmluvy z 22.10.2008 z dôvodu absencie výšky počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že predmetný úver treba kvalifikovať ako úver bezúročný a bez poplatkov.

29. Na základe toho možno konštatovať porušenie spotrebiteľského práva žalobcu vo vzťahu k predmetnej úverovej zmluve z 22.10.2008, ktorej autorom bol nepochybne žalovaný, pretože neobsahovala údaje, na ktoré mal žalobca ako spotrebiteľ právo, teda údaje o výške, počte a

termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo Zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionoval kvalifikovaním tohto úveru ako úveru bezúročného a bez poplatkov.

30. Preto prichádza do úvahy (z dôvodu tohto porušenia spotrebiteľského práva žalobcu) v prejednávanej veci aplikácia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (Zákon o ochrane spotrebiteľa) a poskytnúť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v dôsledku tohto porušenia jeho spotrebiteľského práva.

31. Súd prvej inštancie výšku tohto primeraného finančného zadostučinenia správne vyhodnotil pokiaľ uzavrel, že pojem primeranosti tohto inštitútu bude naplnený priznaním zadostučinenia vo výške 10 % z obohatenia, ktoré pôvodne dosiahol žalovaný z dôvodu väd predmetnej úverovej zmluvy na následnej bezúročnosti a bezpoplatnosti predmetného úveru.

32. Rovnako odvolací súd konštatuje, že zo samotného pojmu primerané finančné zadostučinenie vyplýva, že ide o inštitút, ktorý má poskytnúť spotrebiteľovi (žalobcovi) satisfakciu za to, že bolo porušené jeho spotrebiteľské právo v zmysle vyššie uvedeného a že sa svojho práva musel domáhať na súde (v spomínanom konaní Okresného súdu Prešov sp.zn. 7Csp/5/2018), ale v zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd zároveň konštatuje, že toto primerané finančné zadostučinenie by sa nemalo rovnať sume bezdôvodného obohatenia, ktoré pôvodne žalovaný na úkor žalobcu získal a ktoré mu musel v predchádzajúcom súdnom konaní vydať.

33. Odvolací súd je toho názoru, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia, ktorý plní pochopiteľne satisfakčnú, reparačnú i odradzujúcu funkciu v tom zmysle, že poskytuje spotrebiteľovi istú mieru odškodnenia a satisfakcie v zmysle vyššie uvedené za problémy, ktoré ako spotrebiteľ v dôsledku nekvalifikovaného postupu dodávateľa - žalovaného utrpel a zároveň má odradiť dodávateľa i poučiť ho v tom smere, aby sa podobného konania voči iným spotrebiteľom nedopúšťal, avšak z povahy tohto inštitútu zároveň vyplýva, že jeho účel nespočíva v priznávaní rovnakej sumy o ktorú by sa bol (nebyť predchádzajúceho súdneho konania) žalovaný trvalo obohatil. Ide o inštitút, ktorý má za úlohu (pri plnení odradzujúcej funkcie) sankcionovať a poučiť dodávateľa, ako si má v spotrebiteľských vzťahoch počínať a aký zmluvný základ má pre ne vytvárať. Tento inštitút nemá mať charakter likvidačný a predovšetkým neproporcionálny, pričom táto neproporcionálna by nastala v prípade, ak by sa primerané finančné zadostučinenie rovnalo výške bezdôvodného obohatenia, ktoré pôvodne žalovaný získal. Toto bezdôvodné obohatenie totiž žalovaný už žalobcovi vydal a pokiaľ má poskytnúť spotrebiteľovi aj zadostučinenie, nemala by jeho výška byť totožná so sumou, ktorú už spotrebiteľovi vydal.

34. Správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a so zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaný, ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).